

Pohádka o drakovi a zázračných otázkách⁵

Autor: Luboš Majzlík

Majzlík, L. (2025). Pohádka o drakovi a zázračných otázkách. *SF REVUE*, 6, 103–105.

Pot mi stéká po tvářích, zádech i nohách. Skřípění brnění tančí po okolních větvích mezi střípky vycházejícího slunce. Již 18. den se plahočím po zdejších horách. Dvakrát jsem zahlédl dračí trus a jednou dračí stopy. Lhůta, kterou dal drak místnímu králi k doručení jeho nejmladší dcery se pomalu chýlí ke konci. Ale já se jen potím, hekám a drápu se k nějaké další smradlavé jeskyni. Koho by napadlo, že být slavným rytířem, o kterém bardi skládají písně, je taková nechutná nuda. Většinu draků zabijete ve svých divokých snech. A zbytek hrdinství spočívá v boji se rzí a všudypřítomným potem. Konečně se rozplácnu na jeden větší kámen a zhluboka dýchám. Obouručný meč po mém otci je těžký, tupý. A když si vzpomenu na všechny ty tréninkové hodiny s ním, rozbolí mě na chvíli každý sval v těle. Pomalu začínám zase dýchat o trochu lépe. Dostávám chuť na medovinu a vzpomínám na laškování v zámecké zahradě s dcerou otcovy kuchařky.

Najednou se ale z dálky ozve hromový hlas: „Konečně jsi tady. Slyším už dobře dvě hodiny, jak funíš a cinkáš svojí plátovou zbrojí o kamení.“

Ruce se mi rozklepou a hlas zklamaně vypustí z úst jen dlouhé táhlé „éééééééééé“.

„Čekám tu na tebe a celkem se nudím, už měsíc jsem nežral princeznu a nepáral břicho nějakého rytíře,“ pokračuje hromový hlas tónem, jako by vyprávěl příběh o pečení medové krůty.

Tasím meč a skáču z placatého kamene na hrbolatý plácek před jeskyní. Ve vchodu do ní stojí drak. Mohutné tělo je vysoké skoro jako hradní brána, odlesky vycházejícího slunce dodávají jeho dračímu pancíři skoro až kovový nádech. Ale nejzvláštnější jsou jeho oči. Temné modré hluboké tůně vyvolávající střídavě strach i obdiv.

Odkášli si a postavím se do bojové pozice. „Právě jsi dožral, páchnoucí tchoři!“ Trocha urážek patří k dobrému předbitevnímu dialogu.

Drak se olízne a plivne. Vedle mě vybuchne bývalý keř jako po zásahu ohnivou koulí. Chvilí letím vzduchem a hasím svoje vlasy. Pak přijde pád a mnohem víc bolesti, než byste čekali. Uhašený se vracím zase o něco blíž ke svému nepříteli. Říkám si, že urážky možná nebudou ta nejlepší strategie.

„Hele, ohniváku, s moc drakama se ve skutečnosti mluvit nedá...“ Spoléhám se opravdu na to, že drak přede mnou bude mít kromě ohnivého dechu i duši filosofa?

„Většinou je to jen samej řev, lítající skály, krev a oheň. Můžu...“ Hlavou mi běží, jestli už to trochu nepřeháním, už jste někdy zkoušeli mluvit s lítající řvoucí ohnivou pecí?

„Můžu se tě na něco... zeptat?“ V hlavě si hledám místo, kam skočím před dalším dračím flusnutím.

Ale místo ohně se ozve jen: „Ptej se, člověče!“

⁵ Inspirováno workshopem Bena Furmana

To mě trochu zaskočilo, vlastně jsem se jen snažil odvádět jeho pozornost, a tak mě nenapadne žádná lepší otázka než: „Proč vlastně žereš princezny? Nechci se tě dotknout, ale proč nežereš třeba, já nevím, jablečný koláče? Vážně jsou všechny ty šlachy a kosti lepší než pár kilo sladkých jablíček v křupavém těstě?“

Ozve se tupá rána, nejdřív mě napadne, že drak po mě chce hodit skálu, ale pak si všimnu jeho nové polohy. Vypadá skoro jako by si sednul.

„Vlastně jsem si taky s žádným člověkem ještě nepovídal.“ Ozve se hlasem, který by ve městě rozdrnčel všechna hradní okna.

„Už jako malá ještěрка jsem slýchal příhody o strašných dracích, kteří spořádali i dvanáct princezen na posezení. Můj otec vždycky říkával, že já vypadám, že jich zvládnou i dvacet. Jak já jsem se na svojí první princeznu těšil. Toho dne jsem ani dospát nemohl. A když to přišlo... Co ti budu povídat, nikdy nic v životě není takové, jako si vysníš. Nakonec byl táta rád, že ten jeho střízlík, co občas měsíc žužlá jenom princezniny kotníky, vyráží do světa na zkušenou. Od té doby pořád doufám, že mi ty šlachy a kosti, jak ty říkáš, jednou začnou chutnat. A že se domů budu moct vrátit jako někdo, kdo zvládne aspoň 6 princezen za večer. A teď si představ, že bych přišel domů a řekl, tati, tvůj strašlivý dračí syn přešel na jablečný koláče. Bud' na mě hrdý!“

Chvilku je pauza jako by drak smutně zavzdychal.

A já dostávám nápad: „Hele, já ti rozumím, už od mládí slýchám příběhy o tom, jak strašliví draci žerou nás lidi jako zákusky. Seš drak a žereš princezny, to je součást tvého světa. Ale ptám se tě – jsi opravdu šťastný?“

Drak nervózně zavrtí ocasem. „Nikdy v žádném příběhu, kterej jsem slýchal od svého táty, se nikde nic neříkalo o dračím štěstí, jen o počtu sežraných princezen. My draci máme v obdivu hlavně schopnost žrát princezny ve velkém. Na věci jako štěstí nemáme čas.“

Opřu se o otcův meč a hlavou mi víří tisíce myšlenek, ale jen jedna mi vylétne ústy směrem k té zelené potvoře: „A co kdyby sis to zkusil představit, takovej svůj vlastní příběh o šťastným drakovi. Jaký by byl?“

Dračí hlava se otočí směrem k vycházejícímu slunci. „Kdysi jako hodně malý dráček jsem při tréninku plivání ohně trefil takovou žlutozelenou věc. Prý se tomu říká hruška. Když jsem to pak zkusil sníst, chutnalo to jako něco naprosto dokonalýho. Pak jsem si dlouho představoval, že princezna musí chutnat ještě o hodně lépe. Jenže, jak už jsme si řekli, nechutná.“ Drak zavrtí hlavou, jako když zahání nějakou noční můru. „Ale jaký bych to byl drak, kdybych žral pečený hrušky místo princezen?“

Vracím mu otázku otázkou: „A jaký by to bylo být jediný drak na světě, který je šťastný. Který si vybral takové jídlo, jaké mu chutná? Který odmítl tyranii sežraných princezen? Jaké by to bylo být naprosto jedinečný?“

Drak jako by se na chvíli zasn timer... „Být naprosto jedinečný... šťastný... Pečené hrušky místo princezen...“

Z dálky se ozve trubač, který ohlašuje příchod nové královské oběti. Draka to vytrhne ze snění. Otočí hlavu ke mně: „A jaké by to bylo, být jediný rytíř, který draky nezabíjí, ale ukecává? Hrdina bez meče s nákladem pečených hrušek v torně? Jaké by to bylo, být známý jako rytíř, který dřív draky zabíjel a dnes s nimi diskutuje o výhodách nového jídelníčku? Dokážeš i ty být takhle dokonale jedinečný?“

A co si myslíš ty, drahý čtenáři? Vyhraje společenský tlak nebo někdo z našich hrdinů dokáže jít za svým vlastním snem? A jak by to přijalo jejich okolí? A jak by vypadala případná společná oslava, kdyby se jim to podařilo?

O autorovi: Luboš Majzlík

Mgr. Luboš Majzlík má soukromou terapeutickou praxi ve Frýdku-Místku, kde poskytuje individuální i párovou terapii. Dlouhodobý psychoterapeutický výcvik absolvoval v Jeseníkách u MUDr. Kubánka (integrativní psychoterapie). Od roku 2021 je členem CAP.

Současně pracuje jako supervizor a kouč, a to jak s pracovními kolektivy tak i individuálně. Je absolventem výcviku v Na řešení orientované

supervizi a koučování v Daletu.